

oli näinud, ei rääkinud ta sellest ometi ialgi. Ta ei olnud küll mitte just suur, aga ta tehnikmed olivad kui rauast walatud. Ta pää oli paljas ja needgi juuksesarwad, mis ta pääs weel keerlesiwad, olivad hallid. Aga jooksta wõis ta, nii et ta paksusid jalgasid nähagi ei olnud.

Wana sõber, ialgi ei saa ma sind unustama, ial minu armastus sinu wastu jahtuma!

Teine oli Eduard — Ned, nagu Inglise ja Ameeriklased seda nime lühendawad. Mis õieti ta perekonna nimi oli, ei tea ma, sest teistsi teda ei kutsutud kui „Ned“. Ta wõis umbes kuus eht seitse aastat noorem olla kui Ben (Benjamin G.), sellest ta aga loquni isefugune oli. Ta oli pikk ja tugev kui Goljat. Ma ei tea tema juures midagi laita, ja kui tal üleüldie nõrk tülg olemas oli, siis oli see, et ta wäga ratsa sõita armastas.

Kolmas oli Harris Horn, keskealine, laiade õladega, hää südamega mees, kes osawasti mõistis mõnusat nalja teha. Pääle selle oli ta ka tubli tütt, kes 200 sammu päält linnufese põmdil maha lastis ja ka osaw ratsasõitja. Minult üks wigaga oli tal: ta oli juba üle neljakümne aasta wana, tubli, terve rikas mees, aga siiski — poisimees.

Neljas oli lugeja sõnakuulelik teener, kes iseennast mitte fujutada ei oska, waid seda lugeja hoolets jätab.

Suvi oli lõpule jõudmas, paar bõd oli juba külma olnud. Meie olime oma reisil kuni Conwayni jõudnud, kus meid sõbraskult wastu wõeti. Sel aasta ajal on jään rohkesti karusid liikumas, kes wiljapõldudele just mitte

lasuts ei ole. Sääd olivad nad sel korral palju tabju teinud ja meie wõtsime nõuaks nende pääle jahti pidada.

Ühel ilusal hommitul wõtsime oma lõksud ja püksid ning sammusime ühe wiljawälja poole, kus tarud, nagu kuulsime, iseäranis palju tabju olivad teinud. Keskpäewa ajal juhtusime ühe asunikuga kokku, kes tarusid maapõhja sajatas. Me jutustasime talle oma reisi põhjuse ära ja ta oli sellega wäga rahul, lubas meid päälegi weel tubliste aidata. Ta wiis meid põllu juurde, mis alles hiljute metsast oli tehtud ja just metsa ääres seisis. Wõrsti leidusime koha üles, kus tarude tee läis ja hakkasime lõksud ülesse seadima.

Et lugejad tõesti mitte ei tea, kuda seda tehtakse, siis teatan seda lühidelt. Kui taru lord on wiljapõllul wõõraks läinud, siis tuleb ta teine lord just sedajama teed mööda jälle. Ta armastab „wilja“, iseäranis maisi, siis tõige paremini, kui see alles noor ja piimane on; just palju ta sellest küll mitte ära ei söö, aga ta tassab hirmsasti maha.

Karusid on umbes niisamasugune kui rebaselõks, mida enamasti igal pool tuntakse. Üleüldisem nimi on tal aga: „rebaseraud.“ Need rauad on umbes jalg pikad ja terawate hammastega. Nende raudade külles on tugev ahel, mille teise otsas suur raud rõngas on: Selle rõnga sisse aetakse umbes kolme jala pikune raske pakk. Kui lõks ise kinni oleks, nii et taru teda jala otsas edasi ei saaks wedada, lisuks metsaline oma jala tema seest tõesti wälja, eht lõhuts lõksu puruks. Seda wiisi ei ja ta mitte nii wäga wihaseks. On ta jalga pidi lõksi läinud, jookseb ta kõbe minema. Aga metsas jääb ta tingimata puude eht ländude tahta kinni. Lõksi juures — wõib ta